

Sobre un Exemple d'Art Actual

A Barcelona es va celebrar, ara ja fa un temps (concretament del 12 al 17 de novembre 1984) la mostra "Sis dies d'art actual 2". Artistes de Portugal, França, Bèlgica, Suïssa, Alemanya, País Valencià i Catalunya ens oferiren les seves "Performances" poesia visual, col.loquis, conferències, concerts i audicions al nou centre cívic de les antigues cotxeres de Sants.

Aquestes mostres, encara que diferents entre sí, tenen totes el caràcter efímer d'un muntatge, d'un acte, m'atreveria a dir també d'una festa o d'un espectacle on tot comença i acaba en un temps limitat, potser mitja hora?, potser una hora o una mica més, és igual. El que interessa és la nostra predisposició a rebre i participar amb tots els sentits alhora; és només així que podrem submergir-nos dins aquestes creacions temporals i espaials de l'art i no només acontentar-nos amb la forma o l'originalitat del mètode. Christina Kubisch, alemanya de naixement i músic de primera professió, va presentar una "performance" titulada "On Air" (les "performances" són la seva professió actual).

Ella, a partir d'un lloc o espai assignat on poder mostrar el seu treball, l'observa, l'estu-

dia, l'interrelaciona amb l'exterior si convé, el viu, escolta les vibracions del lloc,... després agafa els seus cables de fil elèctric i els disposa per les parets, pel sostre, per unes escales o per una columna que hi ha al bell mig de la sala. Cada fil és conductor d'un programa sonor compost expressament per aquest espai que recorre. Llavors "l'oïdor" (referit al públic), previ pagament de l'entrada, es col.loca uns auriculars i... l'espai és seu. La Christina ens ha creat com ella diu "un nou ambient de concert" però ara som nosaltres els que hem d'investigar per on passen els sons que ens agraden més o menys, com canvien al passar d'un programa a un altre,... Es tracta de que sigui possible escoltar música tot movent-se lliurement per una ampla sala (com en el nostre cas), per un bosc, una fàbrica vella, un sub-sol, una platja... L'experiència esdevé individual, la predicció a moure's és important, l'audició dependrà d'aquests dos factors i serà diferent per cada oïdor.

Quan ella es desplaça de país en país per fer-hi una "performance" no ho fa mai sola, l'acompanyen 150 Kg. de pes en un camió com a equipatge on trasllada els seus equips de so, els cables, els auriculars, sintetitzador, etc... tot aquest material que li fa la mateixa falta que a un pintor la pintura i la tela.

En aquest cas, els mitjans canvien i la tècnica a aprendre és una altra, però la necessitat que l'artista té a expressar-se és comuna, per tant suposo que universal. Christina Kubisch no s'ha quedat estancada tocant un instrument en alguna orquestra perquè potser ha pensat en la funció social de la seva feina, del seu art i es preocupa per fer escoltar una música diferent, d'una manera nova i en llocs inhabituals a la gent (sense distinció d'edat ni de butxaca).

Penso que s'ha adonat que el món avança i amb ell la tècnica i que cal saber manipular aquesta a tots nivells (també de cara a la creació) abans que les màquines siguin tant creatives per elles mateixes que ens anul·lin del tot.

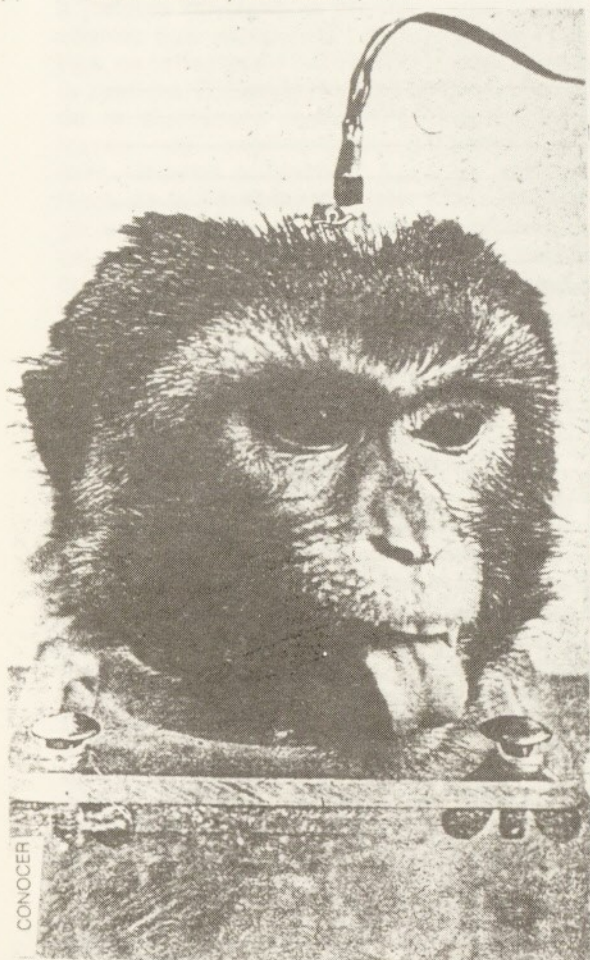
Anna Coromina
Desembre 1984-gener 1985

creació d'imatge

— Carrer Nou, 23
teléfon 870 51 30 —

10

CONOCER